

Життя та діяльність митрополита Андрея справили величезний вплив на розвиток Української Церкви. Він одним із перших серед ієрархів УГКЦ почав використовувати народну мову в спілкуванні з вірними, досягнув того, що Греко-Католицька Церква під його багаторічним провідом стала розгалуженою та впливовою інституцією, важливим консолідаційним чинником і духовною опорою в змаганнях за державність України.

Митрополит Шептицький походив з давнього українського роду. Він формувався як особистість і отримав всебічну освіту в багатонаціональній та мультирелігійній Австро-Угорській імперії. Філософію та теологію студіював у Кракові, потім — право в Мюнхені. Після навчання отримав наукові ступені доктора теології та доктора філософії. У 1899 році його номіновано Станиславівським єпископом, а згодом у 1900-му — Галицьким митрополитом.

Напевно, не було жодної важливої ділянки суспільного життя, у якій би митрополит не брав активної участі. Він підтримував молодих українських митців, надаючи їм стипендії для здобуття освіти у найкращих навчальних закладах Європи. На кошти митрополита було придбано будівлю, де розмістилася художня школа відомого митця Олекси Новаківського. У 1905 році він заснував «Церковний музей»

[\(Національний музей у Львові імені Андрея Шептицького\)](#)), придбавши для нього окреме приміщення. Завдяки піклуванню Шептицького в музеї зібрано одну з найбільших у Європі збірок іконопису. Він особисто подарував музеєві майже 10 тисяч предметів з приватного зібрання й утримував його на особисті кошти.

Митрополит займав також активну громадянську позицію в політичному житті тогочасної Галичини. Як Галицький митрополит він був депутатом Австрійського парламенту і Галицького сейму. Це давало йому змогу виступати перед урядом щодо підтримки українців у справі скріплення їхніх прав у державі. Підтримка Шептицьким Габсбургської монархії в Першій світовій війні стала причиною його арешту й ув'язнення під час російської окупації (1914–1917 рр.). Після війни він разом з греко-католицьким єпископатом підтримав створення Західноукраїнської Народної Республіки, проголошеної після розпаду Австро-Угорщини (1918 р.), а згодом у міжвоєнній Польській державі спрямовував свої зусилля та використовував дипломатичні зв'язки для забезпечення прав українців.

Діяльність митрополита в роки Другої світової війни, за визначенням парламенту Канади, «служить і служитиме незабутнім прикладом оборони засадничих людських прав, що є першим обов'язком людської спільноти».

Андрей Шептицький надавав жертвну поміч євреям у найтрагічніший час Голокосту. Ризикуючи власним життям, митрополит урятував близько півтори сотні євреїв, здебільшого дітей. Його пастирське послання «Не убий!» (листопад 1942-го) засуджувало насильницьке позбавлення життя будь-кого і з будь-яких мотивів. У листі до Папи Пія XII український митрополит гостро засудив нацистську ідеологію і виступив на захист єврейського населення.

Митрополит Андрей Шептицький помер 1 листопада 1944 року й похований у крипті собору Святого Юра у Львові.